

JUDITH McNAUGHT

ΟΣΑ ΘΥΜΑΤΑΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ

μετάφραση
Ουρανία Τουτουντζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Γράφω μυθιστορήματα για πολύ ιδιαίτερους, φανταστικούς ανθρώπους – για άντρες και γυναίκες με θάρρος και αφοσίωση, με χιούμορ και ακεραιότητα, για ανθρώπους που νοιάζονται πάρα πολύ για τους άλλους.

Έχω την τιμή να αφιερώσω αυτό το βιβλίο σε δυο ανθρώπους από την πραγματική ζωή που είναι ισάξιοι με τους χαρακτήρες που πλάθω, σε δυο ανθρώπους που έχω το προνόμιο να θεωρώ φίλους μου...

Στην Pauli Marr, με ευγνωμοσύνη αλλά και με θαυμασμό, για όλα όσα είσαι και για όλα όσα έχεις μοιραστεί μαζί μου – συμπεριλαμβανομένων κάποιων από τις πιο κωμικές και από τις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής μου. Που κάποιες φορές έτυχε και να συμπέσουν...

και

στον Keith Spalding. Πάντοτε φανταζόμουν πως ένας ιππότης με λαμπερή πανοπλία θα έσπευδε να ανδραγαθήσει επάνω στο πολεμικό άλογό του και κρατώντας το δόρυ του. Ποιος θα φανταζόταν ότι θα οδηγούσε BMW και θα κρατούσε χαρτοφύλακα! Ανεξάρτητα, όμως, από τον τρόπο με τον οποίο μετακινείται και την αμυντική τακτική του, κανένας ιππότης των παλιών καιρών δεν θα μπορούσε να σε ξεπεράσει στην ακεραιότητα, την αφοσίωση, την ευγένεια και στο χιούμορ. Η ζωή μου είναι πολύ καλύτερη επειδή σε γνώρισα.

Δεν θα μπορούσα να κλείσω αυτή την αφιέρωση χωρίς να αναφέρω τέσσερις ακόμη υπέροχους ανθρώπους, για λόγους που οι ίδιοι θα αναγνωρίσουν και θα καταλάβουν:

Στους Brook Barhorst, Christopher Fehlig και Tracy Barhorst – με όλη μου την αγάπη...

και

στη Megan Ferguson, που είναι μια πολύ ιδιαίτερη νεαρή κυρία – με όλη μου την ευγνωμοσύνη.

1

Στηριγμένη επάνω σ' έναν σωρό από μεταξωτά μαξιλάρια, ανάμεσα στα τσαλακωμένα λινά σεντόνια, η Έλεν Ντεβερνέι επιθεώρησε με ένα γεμάτο επιδοκιμασία χαμόγελο τον μπρούτζινο, μυώδη κορμό του Στίβεν Ντέιβιντ Έλιοτ Ουέστμορλαντ, κόμη του Λάνγκφορντ, βαρόνου του Έλινγουντ, πέμπτου υποκόμη του Χάργκροουβ, υποκόμη του Άσμπουρν, τη στιγμή που εκείνος φορούσε ξανά το πουκάμισο που είχε πετάξει την προηγούμενη νύχτα στα πόδια του κρεβατιού.

«Εξακολουθεί να ισχύει πως θα πάμε στο θέατρο την επόμενη εβδομάδα;» τον ρώτησε.

Ο Στίβεν την κοίταξε κάπως έκπληκτος τη στιγμή που έπαιρνε στα χέρια του τον λαιμοδέτη του. «Μα φυσικά». Καθώς στράφηκε προς τον καθρέφτη που ήταν κρεμασμένος επάνω από το τζάκι, το βλέμμα του συνάντησε το δικό της ενώ τα δάχτυλά του τύλιγαν επιδέξια το φινό λευκό μετάξι σε περίτεχνες πτυχές γύρω από τον λαιμό του. «Τι σε έκανε να αμφιβάλλεις;»

«Επειδή την επόμενη εβδομάδα ανοίγει η σεζόν και η Μόνικα Φιτζγουόρινγκ έρχεται στην πόλη. Το έμαθα από τη μοδίστρα μου, που είναι και δική της».

«Και λοιπόν;» είπε εκείνος κοιτώντας με σταθερό βλέμμα την αντανάκλασή της στον καθρέφτη, ενώ η έκφρασή του δεν πρόδιε ούτε την ελάχιστη αντίδραση.

Αναστενάζοντας, η Έλεν κύλησε στο πλάι για να στηριχτεί

στον έναν αγκώνα της. Του μίλησε θλιμμένα αλλά με ευθύτητα. «Και λοιπόν, τα κουτσομπολιά λένε πως τελικά θα της κάνεις την πρόταση που η ίδια και ο πατέρας της περιμένουν με αγωνία εδώ και τρία χρόνια».

«Όστε έτσι λένε τα κουτσομπολιά;» έκανε με τάχα ανέμελο ύφος ο Στίβεν, όμως την ίδια στιγμή τα φρύδια του ανασηκώθηκαν ελαφρά, μια κίνηση που σιωπηρά αλλά πολύ αποτελεσματικά κατόρθωσε να της μεταφέρει τη δυσαρέσκεία του για το γεγονός πως είχε θίξει ένα τέτοιο ζήτημα, το οποίο, όπως το έβλεπε ο ίδιος, δεν την αφορούσε διόλου.

Η Έλεν αντιλήφθηκε τη βουβή μομφή και την προειδοποίηση που περιείχε αυτή η κίνηση, εκμεταλλεζόμενη όμως την εδώ και αρκετά χρόνια αξιοσημείωτα ελεύθερη –και αξιοσημείωτα ευχάριστη– ερωτική σχέση τους, εξακολούθησε λέγοντάς του: «Υπήρξαν στο παρελθόν δεκάδες φήμες πως ήσουν έτοιμος να κάνεις πρόταση γάμου στη μία ή την άλλη γυναίκα που φιλοδοξούσε να γίνει σύζυγός σου, και ποτέ ως τώρα δεν σου ζήτησα να μου επιβεβαιώσεις ή να διαψεύσεις κάποια από αυτές».

Χωρίς να της απαντήσει, ο Στίβεν αποτράβηξε το βλέμμα του από τον καθρέφτη και πήρε το απογευματινό σακάκι του από τη σεζ λογκ με το λουλουδάτο κάλυμμα. Το φόρεσε κι έπειτα προχώρησε ως το πλάι του κρεβατιού, μέχρι που επιτέλους κατηύθυνε την προσοχή του στη γυναίκα που βρισκόταν επάνω σ' αυτό. Έτσι καθώς στεκόταν από πάνω της και την κοιτούσε, ένιωσε τον εκνευρισμό του να ελαττώνεται σημαντικά. Στηριγμένη στον αγκώνα της, με τα ολόχρυσα μαλλιά της να ξεχύνονται επάνω στη γυμνή πλάτη και στα στήθη της, η Έλεν Ντεβερνέι αποτελούσε απολαυστικό θέαμα. Ήταν ακόμη έξυπνη, ειλικρινής και καλλιεργημένη, ιδιότητες που την καθιστούσαν εξαιρετική μετρέσα τόσο στο κρεβάτι όσο και εκτός κρεβατιού. Ο Στίβεν γνώριζε πως η Έλεν ήταν υπερβολικά πρακτικός άνθρωπος για

να τρέφει κρυφές ελπίδες πως εκείνος θα της έκανε ποτέ πρόταση γάμου –κάτι το οποίο ήταν βεβαίως εκτός συζήτησης για μια γυναίκα σαν εκείνη– και επίσης πως ήταν υπερβολικά ανεξάρτητη για να επιθυμεί πραγματικά να δέσει κάποιον μαζί της για πάντα – αρετές οι οποίες είχαν προσδώσει σταθερότητα στη σχέση τους. Ή, τουλάχιστον, έτσι είχε πιστέψει ο Στίβεν. «Αλλά τώρα μου ζητάς να επιβεβαιώσω ή να διαψεύσω πως σκοπεύω να κάνω πρόταση γάμου στη Μόνικα Φιτζγουόρινγκ;» τη ρώτησε ήρεμα.

Η Έλεν του χάρισε το θερμό, σαγηνευτικό χαμόγελό της, που συνήθως ξυπνούσε τον πόθο του. «Ναι, σου το ζητώ».

Ανοίγοντας το σακάκι του, ο Στίβεν έβαλε τα χέρια του στους γοφούς του και την κοίταξε ψυχρά. «Και αν σου απαντούσα καταφατικά;»

«Τότε, κύριέ μου, θα σου έλεγα πως κάνεις ένα τεράστιο σφάλμα. Της έχεις μια κάποια αδυναμία, όμως δεν πρόκειται για τη μεγάλη, αληθινή αγάπη, ούτε καν για φλογερό πάθος. Το μοναδικό πράγμα που έχει να σου προσφέρει είναι η ομορφιά της, η καλή καταγωγή της και η προοπτική ενός κληρονόμου. Δεν έχει τη δική σου δύναμη θέλησης, και παρότι ενδεχομένως να νοιάζεται για σένα, δεν πρόκειται ποτέ να σε καταλάβει. Θα σε κάνει να πλήττεις και στο κρεβάτι και εκτός κρεβατιού, κι εσύ θα τη φοβίζεις, θα την πληγώνεις και θα την εξοργίζεις».

«Σ' ευχαριστώ, Έλεν. Πρέπει να θεωρώ τον εαυτό μου τυχερό που ενδιαφέρεσαι τόσο πολύ για την προσωπική ζωή μου και που είσαι τόσο πρόθυμη να μοιραστείς μαζί μου την ειδημοσύνη σου σχετικά με το πώς θα πρέπει να τη ζήσω».

Η τσουχτερή ειρωνεία του έκανε το χαμόγελό της να μαραθεί κάπως, όχι όμως και να εξαφανιστεί. «Βλέπεις λοιπόν;» τον ρώτησε μαλακά. «Με έβαλες στη θέση μου και έχω αντιληφθεί την προειδοποίηση στον τόνο της φωνής σου, όμως η Μόνικα

Φιτζγουόρινγκ στη θέση μου θα ήταν είτε εντελώς συντετριμμένη είτε θανάσιμα προσβεβλημένη».

Παρακολούθησε την έκφρασή του να σκληραίνει την ίδια στιγμή που η φωνή του γινόταν υπερβολικά, παγερά ευγενική. «Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία», της είπε γέρνοντας το κεφάλι του σε μια κοροϊδευτική υπόκλιση, «αν ο τόνος στον οποίο σας μίλησα ήταν έστω και στο ελάχιστο αγενής».

Η Έλεν άπλωσε το χέρι της και τον τράβηξε από το σακάκι σε μια προσπάθεια να τον κάνει να καθίσει δίπλα της στο κρεβάτι. Όταν αυτή η κίνησή της αποδείχτηκε μάταιη, αποτράβηξε το χέρι της, χωρίς όμως να εγκαταλείψει και το θέμα, και του χαμογέλασε για να καταπραΰνει τον εκνευρισμό του. «Δεν μιλάς ποτέ σε κανέναν με αγένεια, Στίβεν, και μάλιστα όσο περισσότερο ενοχλημένος αισθάνεσαι, τόσο πιο “ευγενικός” γίνεσαι – μέχρι που πια γίνεσαι τόσο ευγενικός, τόσο προσεκτικός και άφογος, ώστε καταντά δυσσιώνο. Θα τολμούσα να πω ότι καταντά... *τρομακτικό!*»

Αναρίγησε σε επιβεβαίωση των λεγομένων της, και όσο κι αν ήθελε, ο Στίβεν δεν κατόρθωσε να συγκρατήσει το χαμόγελό του.

«Αυτό ακριβώς εννοούσα», του αποκρίθηκε ανταποδίδοντάς του το χαμόγελο. «Όταν ψυχραίνεσαι έτσι και οργίζεσαι, ξέρω πώς...» Της κόπηκε η ανάσα καθώς το τεράστιο χέρι του γλίστησε κάτω από τα σεντόνια και της κάλυψε τα στήθη βασανίζοντάς τα με τα δάχτυλά του.

«Ήθελα απλώς να σε ζεστάνω», της είπε μόλις εκείνη τύλιξε τα μπράτσα της γύρω από τον λαιμό του και τον τράβηξε πάλι στο κρεβάτι.

«Και να μου αποσπάσεις την προσοχή».

«Νομίζω πως μια γούνα θα το πετύχαινε καλύτερα αυτό».

«Να με ζεστάνει;»

«Να σου αποσπάσει την προσοχή», της αποκρίθηκε ενώ το

στόμα του κάλυπτε το δικό της, για να καταπιαστεί αμέσως μετά με το ευχάριστο καθήκον να ζεστάνει και συγχρόνως να αποσπάσει και τους δυο τους.

Όταν τελικά ντύθηκε ξανά, η ώρα είχε πάει σχεδόν πέντε το πρωί.

«Στίβεν;» του ψιθύρισε νυσταλέα τη στιγμή που εκείνος έσκυβε για να αποθέσει ένα αποχαιρετιστήριο φιλί στο καλοσχηματισμένο φρύδι της.

«Ναι;»

«Έχω μια εξομολόγηση να σου κάνω».

«Όχι εξομολογήσεις», της υπενθύμισε. «Αυτό το είχαμε συμφωνήσει από την πρώτη στιγμή. Όχι εξομολογήσεις, αλληλοκατηγορίες, υποσχέσεις. Έτσι το είχαμε θελήσει και οι δυο μας».

Η Έλεν δεν το διέψευσε, όμως αυτό το πρωί δεν μπορούσε να πείσει τον εαυτό της να συμμορφωθεί. «Αυτό που έχω να σου εξομολογηθώ είναι ότι πάνω τον εαυτό μου να ζηλεύει τη Μόνικα Φιτζγουόρινγκ, κάτι που βρίσκω ιδιαίτερα ενοχλητικό».

Ο Στίβεν ίσωσε το κορμί του με έναν αναστεναγμό που μαρτυρούσε τον εκνευρισμό του, και περίμενε γνωρίζοντας πως εκείνη ήταν αποφασισμένη να πει όλα όσα είχε να πει. Δεν της το έκανε, όμως, πιο εύκολο. Απλώς έμεινε να την κοιτά με ανασηκωμένα φρύδια.

«Αντλαμβάνομαι πως χρειάζεσαι έναν διάδοχο», άρχισε να του λέει με ένα αμήχανο χαμόγελο, «αλλά δεν θα μπορούσες να παντρευτείς μια γυναίκα που θα ωχριούσε μπροστά μου; Μια μέγαιρα. Μια στρίγκλα με ελαφρώς καμπουρωτή μύτη ή υπερβολικά μικρά μάτια θα με βόλευε μια χαρά».

Ο Στίβεν γέλασε κοφτά με το χιούμορ της, ήθελε όμως να κλείσει οριστικά αυτό το θέμα, κι έτσι της είπε: «Η Μόνικα Φιτζγουόρινγκ δεν αποτελεί απειλή για σένα, Έλεν. Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία πως είναι ενήμερη για τη σχέση μας και πως δεν

θα επιχειρούσε να παρέμβει ακόμη και αν πίστευε πως μπορούσε να το κάνει».

«Τι σε κάνει τόσο σίγουρο;»

«Προθυμοποιήθηκε να μου δώσει η ίδια την πληροφορία», της είπε ανέκφραστα, και καθώς η Έλεν δεν έδειχνε να το πιστεύει, εκείνος πρόσθεσε: «Προκειμένου πάντως να θέσω ένα τέλος στην ανησυχία σου και στο θέμα αυτό γενικότερα, θα πω ακόμη πω έχω ήδη βρει έναν απολύτως κατάλληλο κληρονόμο στο πρόσωπο του γιου του αδελφού μου. Ακόμη περισσότερο, δεν έχω την παραμικρή πρόθεση να παραμείνω προσκολλημένος στην εθιμοτυπία, ούτε τώρα ούτε στο μέλλον, αλυσσοδέοντας τον εαυτό μου δίπλα σε μια σύζυγο με μοναδικό σκοπό να σπειρώ έναν κληρονόμο εγώ ο ίδιος».

Φτάνοντας στο τέλος αυτού του αποστομωτικού λογουδρίου, ο Στίβεν παρακολούθησε την έκφρασή της να αλλάζει από κατάπληξη σε ιλαρό ξάφνιασμα. Η επόμενη παρατήρησή της αποκάλυψε το ερώτημα που τη βασάνιζε: «Μα αν όχι για να αποκτήσει έναν κληρονόμο, τότε ποιον άλλο λόγο θα μπορούσε να έχει ένας άντρας σαν κι εσένα για να παντρευτεί;»

Το αδιάφορο ανασήκωμα των ώμων του Στίβεν και το κοφτό χαμόγελό του απέρριψαν όλους τους άλλους πιθανούς λόγους για να παντρευτεί ως τετριμμένους, ανόητους ή ουτοπικούς. «Για έναν άντρα σαν εμένα», της αποκρίθηκε με μετρημένη ευθυμία, που όμως δεν έκρυβε την ειλικρινή και βαθιά απέχθειά του για το διπλό ψέμα της συζυγικής ευτυχίας και της ιερότητας του γάμου – δυο αυταπάτες που ευδοκμούσαν ακόμη και στον δικό του, εξευγενισμένο και καλλιεργημένο κοινωνικό κύκλο– «δεν φαίνεται να υπάρχει ούτε ένας σημαντικός λόγος που θα τον έπειθε να παντρευτεί».

Η Έλεν τον κοίταξε με έντονο, εξεταστικό βλέμμα και με το πρόσωπό της να φλέγεται από την περιέργεια και την ανησυχία,

μέχρι που άρχισε να χαράζει σ' αυτό η λάμψη της κατανόησης. «Πάντοτε αναρωτιόμουν για ποιο λόγο δεν παντρεύτηκες την Έμιλι Λάθροπ. Εκτός από το κατά κοινή ομολογία υπέροχο πρόσωπο και παράστημά της, είναι και μία από τις ελάχιστες γυναίκες στην Αγγλία που έχουν πράγματι να επιδείξουν τέτοια καταγωγή και ανατροφή ώστε να αξίζουν να ενταχθούν στην οικογένεια Ουέστμορλαντ και να γεννήσουν τον κληρονόμο σου. Όλοι γνωρίζουν πως μονομάχησες με τον σύζυγό της για χάρη της, κι όμως δεν τον σκότωσες ενώ μπορούσες, ούτε και την παντρεύτηκες έναν χρόνο αργότερα, όταν τελικά ο γερο-λόρδος Λάθροπ κλάταρε και τίναξε τα πέταλα».

Τα φρύδια του ανασηκώθηκαν με ευθυμία όταν άκουσε την ασεβή φρασεολογία της για τον θάνατο του Λάθροπ, όμως της απάντησε σχετικά με τη μονομαχία στον ίδιο μ' εκείνη αδιάφορο και ανέμελο τόνο: «Τον Λάθροπ τον είχε κυριεύσει μια εμμονή να υπερασπιστεί την τιμή της Έμιλι και να θέσει τέλος σε όλες τις φήμες που την αφορούσαν, με το να καλέσει σε μονομαχία έναν από τους υποτεθέμενους εραστές της. Ποτέ δεν θα καταλάβω για ποιο λόγο ο δύστυχος γέρος επέλεξε εμένα ανάμεσα σε μια λεγεώνα πιθανών υποψηφίων».

«Με όποια μέθοδο κι αν έκανε την επιλογή του, είναι προφανές πως η ηλικία είχε αμβλύνει τη σκέψη του».

Ο Στίβεν την κοίταξε με περιέργεια. «Γιατί το λες αυτό;»

«Επειδή η δεξιοσύνη σου με τα πιστόλια, όπως και οι ικανότητές σου στη μονομαχία, είναι θρυλικές».

«Οποιοδήποτε παιδί δέκα ετών θα είχε κερδίσει σε μια μονομαχία με τον Λάθροπ», της απάντησε εκείνος αγνοώντας τους ελαίπους της για τις δεξιότητές του. «Ήταν πια τόσο γέρος και ευάλωτος, που δεν μπορούσε ούτε καν να κρατήσει σταθερά και ίσια το πιστόλι του με το ένα χέρι. Ήταν αναγκασμένος να χρησιμοποιεί και τα δύο χέρια του».

«Κι έτσι, λοιπόν, τον άφησες να φύγει από το Ρόκχαμ Γκριν σώο και αβλαβή;»

Ο Στίβεν ένευσε καταφατικά. «Ένωθα πως θα ήταν ατιμία εκ μέρους μου να τον σκοτώσω υπό αυτές τις συνθήκες».

«Αν λάβουμε υπόψη πως εκείνος ήταν υπαίτιος για τη μονομαχία, καθώς σε προκάλεσε μπροστά σε μάρτυρες, ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σου να υποκριθείς πως αστόχησες προκειμένου να διασωθεί η υπερηφάνειά του».

«Δεν υποκρίθηκα πως αστόχησα, Έλεν», την πληροφόρησε για να προσθέσει με έμφαση: «Πυροβόλησα φανερά στον αέρα».

Αλλά το να πυροβολείς στον αέρα σε μια μονομαχία σήμαινε ότι αναγνωρίζεις την ενοχή σου. Θέλοντας η Έλεν να μάθει αν εκείνος είχε κάποια άλλη δικαιολογία για το γεγονός ότι στάθηκε σε απόσταση είκοσι βημάτων μακριά από τον αντίπαλό του και πυροβόλησε ηθελημένα ψηλά στον αέρα αντί να σκοπεύσει τον λόρδο Λάθροπ, του είπε αργά, σχεδόν συλλαβιστά: «Εννοείς πως υπήρξες *πράγματι εραστής* της Έμιλι Λάθροπ; Ήσουν στ' αλήθεια *ένοχος*;»

«Ένοχος σαν την αμαρτία», τη διαβεβαίωσε ήρεμα ο Στίβεν.

«Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι ακόμη, κύριέ μου;»

«Μπορείς να το *ρωτήσεις*», της αποκρίθηκε προσπαθώντας να κρύψει τη δυσαρέσκειά του γι' αυτό το πρωτοφανές και διόλου ευπρόσδεκτο ενδιαφέρον της για την προσωπική ζωή του.

Σε μια σπάνια εκδήλωση γυναικείας ανασφάλειας, κοίταξε πέρα, σαν να ήθελε να συγκεντρώσει όλο το κουράγιο της, κι ύστερα τον κοίταξε με ένα αμήχανο, γοητευτικό χαμόγελο που θα του είχε ίσως φανεί ακαταμάχητο, αν δεν το ακολουθούσε αμέσως μια σειρά από ερωτήσεις τόσο εξωφρενικές, ώστε υπερέβαιναν ακόμη και τα δικά του ελαστικά όρια σχετικά με την ευπρέπεια στις σχέσεις μεταξύ ανθρώπων διαφορετικού φύλου. «Τι ήταν αυτό στη λαίδη Λάθροπ που σε τράβηξε στο κρεβάτι της;»

Η στιγμιαία αποστροφή που του προξένησε αυτή η ερώτηση επισκιάστηκε εντελώς από την αντίδρασή του στην επόμενη. «Θέλω να πω... υπήρχε κάτι το οποίο έκανε μαζί σου –σ' εσένα ή για εσένα– που δεν σου το κάνω εγώ όταν βρισκόμαστε μαζί στο κρεβάτι;»

«Για να είμαι ειλικρινής», της απάντησε σέρνοντας νωχελικά τη φωνή του, «υπήρχε ένα πράγμα που έκανε η Έμιλι και μου άρεσε ιδιαίτερα».

Μέσα στη λαχτάρα της να ανακαλύψει το μυστικό μιας άλλης γυναίκας, η Έλεν δεν διέκρινε τον σαρκασμό στη φωνή του. «Τι έκανε λοιπόν που σου άρεσε τόσο πολύ;»

Το βλέμμα του έπεσε με νόημα επάνω στο στόμα της. «Θέλεις να σου δείξω;» τη ρώτησε, κι όταν εκείνη ένευσε καταφατικά, έσκυψε από πάνω της στηριζόμενος στα χέρια του από τη μία και την άλλη πλευρά του μαξιλαριού της, έτσι ώστε η μέση του και οι γοφοί του να μην απέχουν παρά λίγα εκατοστά από το πρόσωπό της. «Είσαι απολύτως σίγουρη ότι επιθυμείς να πάρεις μέρος σε αυτή την επίδειξη;» τη ρώτησε με έναν όσο το δυνατόν πιο αισθησιακό ψίθυρο.

Το έντονο νεύμα της ήταν επαρκώς παιχνιδιάρικο και προκλητικό ώστε να απομακρύνει τον εκνευρισμό του, αφήνοντάς τον να πλανιέται κάπου ανάμεσα στην ιλαρότητα και την ενόχληση. «Δείξε μου λοιπόν τι σου έκανε που σου άρεσε τόσο πολύ», του ψιθύρισε γλιστρώντας τα χέρια της προς τα πάνω στα μπράτσα του.

Και ο Στίβεν της το φανέρωσε, φέρνοντας το δεξί χέρι του ακριβώς επάνω στο στόμα της και ξαφνιαζοντάς τη με αυτή τη χειρονομία, που υπογράμμιζε την αποκάλυψη την οποία της έκανε τελικά χαμογελώντας: «Απέφευγε να μου κάνει ερωτήσεις σαν τις δικές σου σχετικά μ' εσένα ή με οποιαδήποτε άλλη, και αυτό είναι που μου άρεσε *ιδιαίτερα*».

Σήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε, με τα σκουρογάλανα

μάτια της γεμάτα απογοήτευση και θλίψη, όμως αυτή τη φορά κατόρθωσε να διακρίνει την αδυσώπητη προειδοποίηση στην απατηλά ήρεμη φωνή του.

«Συνεννοηθήκαμε, αδιάκριτη ομορφιά μου;»

Εκείνη ένευσε καταφατικά και αμέσως μετά επιχείρησε απροκάλυπτα να γείρει τη ζυγαριά υπέρ της, περνώντας απαλά τη γλώσσα της επάνω από την παλάμη του.

Ο Στίβεν κάγχασε με τη μικρή δολοπλοκία της και αποτράβηξε το χέρι του, όμως δεν είχε πια διάθεση ούτε για ερωτικό παιχνίδι ούτε για συζήτηση, κι έτσι της έδωσε ένα βιαστικό φιλι στο μέτωπο κι έφυγε.

Έξω μια γκριζωπή ομίχλη κάλυπτε με το πέπλο της τη νύχτα, και μόνο η αδύναμη, κάπως μυστηριώδης λάμψη από τους φανοστάτες του δρόμου έσπαγε λίγο τη μονοτονία της. Ο Στίβεν πήρε τα ηνία από τον υπηρέτη του, που φάνηκε ανακουφισμένος, και μίλησε τρυφερά στο ζευγάρι των νεαρών καστανών αλόγων που χτυπούσαν τις οπλές τους και τίναζαν τις χαίτες τους. Ήταν η πρώτη φορά που τα είχαν οδηγήσει στην πόλη, και τη στιγμή που ο Στίβεν χαλάρωσε τα ηνία για να τα αφήσει να κινούνται σε ελαφρύ τριποδισμό, πρόσεξε ότι το ένα άλογο ήταν υπερβολικά νευρικό εξαιτίας της ομίχλης. Τα πάντα εκνεύριζαν το άλογο, από τον ήχο των ίδιων των οπλών του επάνω στους λιθόστρωτους δρόμους ως τις σκιές που σκορπούσαν οι λάμπες του δρόμου. Όταν ακούστηκε ο κρότος από μια πόρτα στα αριστερά του, το άλογο σκιάχτηκε και προσπάθησε να φύγει τρέχοντας. Ενστικτωδώς ο Στίβεν έσφιξε αμέσως τα ηνία και έστριψε την άμαξα στην Μίντλμπερι Στριτ. Τα άλογα προχωρούσαν τώρα με γρήγορο τριποδισμό και έδειχναν να έχουν κάπως ηρεμήσει. Ξαφνικά, μια αδέσποτη γάτα νιαούρισε δυνατά και όρμησε έξω από ένα κάρο φορτωμένο φρούτα, κάνοντας μια στοίβα από μήλα να κυλήσει στον δρόμο. Την ίδια στιγμή άνοιξε διάπλατα η

πόρτα μιας ταβέρνας, σκορπίζοντας φως στον δρόμο. Τότε επικράτησε πανδαιμόνιο: σκυλιά άρχισαν να ουρλιάζουν, τα άλογα παραπάτησαν και αφηνίασαν, ενώ μια σκοτεινή φιγούρα βγήκε παραπαίοντας από την ταβέρνα, εξαφανίστηκε ανάμεσα σε δυο άμαξες που ήταν σταματημένες στην άκρη του δρόμου... και ύστερα από μια στιγμή πήρε σάρκα και οστά ακριβώς μπροστά από την άμαξα του Στίβεν.

Η προειδοποιητική κραυγή του Στίβεν ήρθε πολύ αργά.